

GORENJEČ.

Političen in gospodarski list.

Vabilo na naročbo. »GORENJEČ« stane za celo leto samo 4 K, za pol leta 2 K, za četrť leta 1 K. Naroča se list lahko vsak dan, in naj se naročnina izvoli poslati upravnistvu.

Moderi. dušno pastirstvo.

Odkar se je ustanovil »Slovenski List«, stavili so si njegovi voditelji nalog zastupljati družabne in rodbinske razmere. Ko je bil sedanji kranjski dekan še kurat v prisilni delavnici v Ljubljani, metal je ta list svoj strup posebno rad v rodbine ljubljanskih prvakov. V zadnjem času pa mu je začelo zmanjkovati sape in menda tudi naročnikov — vsaj iz čudnega havziranja v vsakem listu se dá to sklepati — in sedaj je postal nekak organ za Kranj in Idrijo. Svojemu načelu, zadirati se v take razmere, ki ne spadajo v javnost, ostal je pa zvest. Vsem je še znano, kako je napadal med zadnjimi občinskimi volitvami kranjskega župana in njegovo rodbino in te napade nadaljeval je tako dolgo, da se mu je to od vodstva klerikalne stranke strogo prepovedalo, češ, »da s svojo nerodnostjo več pokvari, nego koristi.«

Ali mačka mora loviti miši in zato se je podal ta list v drug manj nevaren revir. Naj navedemo le dva izgleda.

Pred nekaj meseci se je preselil sin tukajšnjega mizarja g. Ažmana, ki je bil za časa svojega bivanja v Kranju tudi član »Gorenjskega Sokola«, čegar starosta je Ciril Pirc, v Tržič, da tam izvršuje urarsko obrt. Tam je zavaroval svojo zalogo ur in kmalu potem mu je bilo pokradeno nekaj blaga, ker se je izrekel sum, da je gospodar sam poskril ure, v svrhu, da bi potegnil zavarovalnino, se je proti njemu res začela preiskava. In v tem štadiju pravde smo čitali teden na teden v »Slovenskem Listu« dolge dopise z vsebino, da je urar Ažman, desna roka Cirila Pirca in strasten liberalen agitator, zaradi goljufije zaprt, da se podira liberalna trdnjava, in namigavalo se je, da se bo še poročalo. Pa se ni več poročalo. In zakaj ne. Zato, ker se je izkazalo, da je urar Ažman nedolžen. Na Gorenjem Štajarskem so namreč dobili tatu, ki je prodajal pri Ažmanu ukradene ure, kazensko postopanje proti Ažmanu se je ustavilo, in zavarovalnica, kjer so bile zavarovane ure, se ravno sedaj pogaja z Ažmanom, da mu izplača zavarovalnino. Poštenjaki pri »Slovenskem Listu«, ki vsak teden mažejo obrtnike z medom okoli ust, in ki so tako

nastopili proti obrtniku, ki se bori za svoj kruh, pa so se potuhnili in molče kot grob. Pri naročnikih »Slovenskega Lista« — hvala Bogu, da jih je malo — je liberalni urar Ažman še vedno zaradi goljufije zaprt. In mi mislimo, da nam bo vsak obrtnik, in naj še tako leze kranjskemu tehantu pod škrijce, priznal, da to ni šala.

Drug slučaj. Eden tistih mož v kranjski okolici, ki ne drvi za »Slovenskim Listom«, je čirčiški župan g. Strupi. Zato pa ima list posebno piko nanj. Ko je pred nekaj tedni našuntani baraba pričakoval Strupija z revolverjem na cesti, je ta odšel veliki nevarnosti. Le na ta način, da je lopov, ko je skočil iz zasede, zapazil, da pride nekdo drugi in ne pričakovani župan, ni imel »Slovenski List« nobene besede, da bi bil obsodil to tolovajstvo. Sicer pa pobere na Kranjskem trgu vsako figo in jo potem razblini v celo historijo. Kranjski meščani smo bili dosedaj vajeni, da naši dekani niso vtikali svojih nosov v vsako barufo, ki jo napravijo čirški fantje v kranjskih gostilnah. Sedaj je to drugače.

V predzadnji številki smo brali, da je sin liberalnega župana Strupija v znani gostilni pri Bahaču, kjer premožni kmetje iz Čirčič radi praznujejo svoja ženitovanja in pijejo svoje pogrebščine, do krvavega pretepel dva Čirčana, da je to star pretepač, da sedaj čaka zaslužene kazni in da se bo o tem še poročalo. Tudi to poročilo se ne bode nadaljevalo. In zakaj ne? Zato, ker se je pri obravnavi izkazalo, da je bil Franc Strupi, ki nikakor ni star pretepač, ampak nekaznovan, — in je mimogrede omenjeno izvanredno inteligenten in čeden fant — v Bahačevi gostilni, kjer je s svojim prijateljem mirno pil pol litra vina, od štirih Čirčanov — očeta in treh sinov — ki so prihruli iz druge sobe k njegovi mizi, brez povoda napaden, da so ga ti napadalci začeli klofutati, da jih je Strupi, ki je stal v kotu za mizo, nekaj časa pehal od sebe, ker pa so le mahali po njem, zamahnil nazaj in poslal dva napadalca s krvavima buticama domov, če ju ostir ni umil na Bahačevem dvorišču. Samo po sebi se razume, da je bil Strupi oproščen od zatožbe, pač pa je obsojen tisti izmed napadalcev, ki ga je prvi udaril.

Mi bi sicer želeli, da bi se kranjski dekan iz takih izkušenj kaj naučil, ali upanja nimamo nobenega. Da bi pa izkušal popraviti krivico, ki se je delala eni njegovih ovčic, na to pa še misliti ni.

K boju proti jetiki.

Ministrstvo notranjih del priobčilo je dne 14. julija preteklega leta posebne «določbe glede odvrčanja jetike». V teh določbah označene obvezne naloge se bodejo v kratkem splošno uveljavile. Da spoznajo širši krogi občinstva, kako velikanska je škoda, ki jo povzroča jetika in kako razširjena je ta ljudska kuga, navesti hočemo podatke, ki jih je svoj čas priobčil profesor Kraus v svojem referatu glede ustanovitve zdravilišča za jetične na Štajarskem.

«Jetika provzoča skoro vsaki tretji slučaj smrti in najmanj vsako drugo nezgodo možkih in ženskih obrtnijskih in industrijskih delavcev do 50. leta, tedaj v starosti, v kateri je človek najbolj usposobljen kaj prislužiti. Za jetiko umrje več ljudi, kakor za davico, škrlatico, ošpicami, dušljivim kašljem in legarjem skupaj. Na milijone znaša število v človeški družbi živečih odraslih, ki so jetični. V Nemčiji je treba radi obolevanja za jetiko oddati vsako leto najmanj 200.000 odraslih v bolnice. V 618 bolniških zavodih Avstrije je približno 6 odstotkov vseh bolnikov jetičnih in najmanj četrtina un. rlih pokosi jetika. Razen v Rusiji umrje na Ogrskem in v Avstriji največ ljudi za jetiko. Kakor izkazuje statistika zadnjih let, izgubi Štajarska z 1.400.000 prebivalci na eden milijon živečih vsako leto 4000 ljudi za jetiko. In v Gradcu, ki šteje 120.000 prebivalcev in ima približno 3200 mrličev na leto, je med poslednjimi šest- do sedemsto takih, ki so umrli za jetiko. Te velikanske izgube na zdravju in življenju je smatrati v narodno-gospodarskem oziru kaj pomembnim. Leta 1896 je umrlo v Cislitvaniji za jetiko 89.871 oseb. Ta bolezen je navadno dolgotrajna in skoro v vseh slučajih poteče mnogo let do smrti. Vzemimo pa, da odvrča jetika obolelega le za jedno samo leto od dela in mu tako jemlje zaslužek, ki naj ga računimo le eno krono na dan — že v tem slučaju zaznamovati nam je za leto in osebo primanjkljaj 300 K, pri 80.000 dela nezmožnih, tedaj 24.000.000 K! Če priračunamo še troške za zdravnika in zdravila, za postrežbo in pogreb, poveča se omenjena svota najmanj na 48.000.000 kron. Ker znaša prebivalstvo Avstrije le nekaj čez 24 milijonov, nalaga tedaj pri nas jetika dve

kroni davka za vsako glavo, pri rodbini petih članov tedaj 10 kron. Po navadi označujemo človeka, dokler je sposoben za delo, kot kapital, ki se sestavlja iz naravne vrednosti iz njegove osebe in pa iz sposobnosti in ročnosti, ki si jih je pridobil v šoli in v življenju. Če pa se pojavlja nezmožnost za delo ravno ob pričetku te najvažnejše dobe človeškega življenja, ne pomenja to le izgubo stroškov in truda za izgojo in izobrazbo, temveč tudi izgubo produktivnega kapitala za bodočnost. Če se nam posreči ohraniti skozi tri leta za delo le 20.000 onih, ki vsako leto obole za jetiko — in to bi se dalo doseči — zaznamovati bi nam bilo 18.000.000 kron prebitka že v slučaju, da cenimo vrednost dela tako nizko, kakor zgoraj.»

Te številke — če jim tudi pripisujemo le relativno veljavo — pač jasno pričajo, da ni le najnujnejša zdravstvena naloga, odvrčati jetiko, da je marveč dolžnost splošne prosvete, pričeti boj proti jetiki in da mora v to svrhu sodelovati uprava, zakonodajstvo in ljudstvo samo z vsemi silami.

Konec ...

V Kranju, 7. marca.

Dr. Ladislav Rieger, odlični vodja Čehov, je dne 3. t. m. umrl. Rojen je bil leta 1818 v Semlinu.

Iz državnega zbora. V zadnjih sejah poslanske zbornice so bile na vrsti skoro same interpelacije in odgovori. Tako je interpeliral poslanec Spincič radi rabe jezikov v okraju Voloskem, Čehi so vprašali ministra, kaj je z nemško hranilnico v Pragi, iz katere jemlje ljudje trumoma denar. — Proti proračunu bo govoril slovenski poslanec dr. Andrej Ferjančič.

Na Ogrskem so imeli pred kratkim volitve. Tam so volitve mnogo hujše kakor pa pri nas. V okraju Szent Marton je volilni boj trajal že dolgo časa med pristaši ljudske in vladne stranke in minuli teden v četrtek je prišlo do prave bitke. Petdeset volilcev je bilo ranjenih. V neki drugi občini so razjarjeni volilci zažgali dve hiši, ki sta pogoreli do tal. Zopet drugod so volili s koli in vilami. Enega kmeta so zabodli, ranjen pa je skoro vsak. Seveda je na tak način zmagal vladni kandidat.

Macedonske homatije. Turški vojaki izterjavajo davek po Macedoniji že za leto 1904. Ljudje so ob-

PODLISTEK.

Prva maskerada

„Gorenjskega Sokola“.

Ko bi bil napovedan zadnji potres, bi golovo ne razburjal tako moških in ženskih src, kakor jih je misel na maskerado, ki jo je pod devizo „Barnum & Bailey“ nastavil „Gorenjski Sokol“ na 21. februarja.

Ljudje, ki imajo dobra ušesa, so slišali že pet pondeljov pred ono svečanostno soboto na Kranjskem trgu, kjer se kupujejo jajca in krompir, zastoj pa prodajajo dnevne in tedenske novice, sledeče pogovore med kupujočimi gospodi in gospicami: „Ali pridete na maskerado?“ „Zanesljivo! Saj bo baje krasno.“ „Gotovo nas bodele iznenadili kot lepa maska?“ „Kaj še! Ne ljubi se mi in pa stane preveč!“ „Tudi jaz pravim tako! — Koliko ste dali za tega petelinčka?“ — Tako na trgu. Kako pa doma? Tam v zadnji sobi se gode čudne stvari; hišni gospodar, ki že nekaj dni sme zahajati do polnoči v gostilno, sliši — vstop je prepovedan — skozi vrata šumenje, kakor bi kdo mečkal svilo, med priprtimi vrati pa tiči kos najnovejšega modnega žurnala; prijatelj pa mu pri kupici vina pripoveduje, da imajo tudi v njegovi hiši ženske in mladi gospodje nekaj, vsled česar je brez sledu izginil njegov še dober cilinder. Na kolodvoru pa si lahko vsak dan videl nekaj dam, ki so pod širokimi ogrtačami imele na vsakem prstu obešen zavojček, in v drevoredu „Zvezdi“

je dne 19. februarja ob osmi uri pregrešno zaklel mlad gospod: čakaje na prijateljico in izprehajaje se po edinem neblatnem potu je v polutemi s svojo vročo glavico nemilo zadel ob debel lesen drog, ki ga ob prejšnjih srečnih večerih tam ni bilo; izginila je slepost ljubezni in zapazil je, da so po onem drogu napeljane žice v telovadnico, od koder je slišal že več noči šunder, smeh, zabijanje.

Dne 21. februarja zvečer se je otvorilo veliko zabavišče „Barnum & Bailey“. Stopimo takoj v dvorano in izberimo si varen kotiček pri vratih. Za nami tja po steni je na stotine glav radovednega občinstva; z nami strmi tja v velikanski sotor, ki ga obkoljujejo električne lučice druga pri drugi, ob straneh je panorama in menažerija, orjaški hrusti, čudni pohabljeni — kar nastane gneča pri vratih in na prizorišče priskaklja, primaha, pridirja oboje. Mičnost in eleganca, živost in dostojanstvenost, šegavost in resnost so bile tu združene v tem večjo mikavnost, ker nisi vedel, kdo je dal svojemu jedru skrivnostno lupino; majhna nožica, okvirček bele roke, dvoje ušesc, okrogel podbradek — kdo je to? Tega bi ne povedala nobena pratika, letošnja še zlasti ne! Sicer kaj bi ugibali? Rajše uživajmo! Brhke plesalke, kolombine, piruetke so se vrtele mimo gledalca, žive cvetlice so se gibale po sobani, sledili pa so jim gigrli. — Turki, Angleži ... so živeli složno med seboj, dokler jim niso razburkale krvi devotke v narodni noši, svečanostno kranjski ali ljubko planinski. — Pa pravi cirkus se je šele

upani ter prodajajo, kar imajo, samo, da plačajo krvo-
ločnikom davek. Kdor nima s čim plačati, ga pretepajo,
vržejo v ječo, ali pa tudi ubijejo. — Tudi Italija se je
začela zanimati za balkansko vprašanje. V italijanski zbor-
nici se je že vnel živahen razgovor o tej stvari, in
vse kaže, da tudi Italija ne bo dolgo več mirno gle-
dala tja doli.

V Pragi je hranilnica, ki je v nemških rokah. Te
dni so se raznesle čudne vesti o tem zavodu, o pone-
verjenju i. t. d., ne da bi kdo mogel kaj dokazati. Občin-
stvo je vsled lumparij v klerikalni posojilnici sv. Vavla tako
zbežano, da hodi trumoma po svoje vloge. Hranilnica
izplačuje dan na dan na stolisooe. Dosedaj je hranilnica
morala izplačati že 20 milijonov kron.

Tedenske politične vesti. Delegacijsko zborovanje
je preloženo na mesec november. — V Zagrebu so bili
veliki dijaški nemiri. — Deputacija davčnih praktikantov
se je 3. t. m. mudila radi stanovskih zadev na Dunaju.
— Bavarski princ Luitpold se hoče odpovedati vladi. —
Na Nizozemskem rase razburjenost med delavstvom zaradi
zakona o kaznivosti železniških stavk. Bati se je kake
meščanske vojske.

Dopisi.

Iz šenčurske fare. (Izobraževalno društvo v
Voklem.) V slavnoznani vasi, kjer učiteljuje lepi Kos,
župnikujeta pa gg. Kukelj in Kotnik, se je ustanovilo ka-
toliško izobraževalno društvo. Z veseljem smo pozdravili
ta korak nadobudnih Vokulanov. Je pa tudi že zadnji čas!
Nekateri, ki so bolj hladne krvi in mirnih glav, pa pra-
vijo, da je to društvo popolnoma odveč. Jaz pa to za-
nikujem, ker dela, katera so katoliški fantje v Voklem
doprinesli, še niso popolna. Poglejmo! Komaj se je usta-
novilo v Vogljah gasilno društvo, že so hodili tja, da-
siravno so člani društva, preobračati vozove. Ko so se na-
veličali tega, spravili so se nad učitelja Kosa. Pobili so mu
okna, metali kamenje na posteljo in zmerjali njega ternjegovo
ženo na tak način, kakršen je lasten le katoliškim fantom
v katoliških vaseh. Da je bil Pravharjev Miha, ki kaj rad
poštene ljudi titulira z lepim priimkom: »Pjekjeta kjava« (pre-
kleta krava), tudi zraven, je umevno. Ko se je Miha na-
veličal tega špasa, spravil se je nad Kozlovo bajto in jo
redno oblegal noč za nočjo. Minuli so meseci in tedni,
lepega dne pa pripeljejo botri v Šenčur otročiča. Ljudje

pričel. Nastopili so jahači in jahalka s cilindrom na glavi
in kratkim bičem v roki; kdo jih ni občudoval, kdo nerad
pokramljal in se zavrtel z njimi? — Kakor burja so
pridrveli v sobano raznovrstni burkeži, za njimi skupina
atletov in akrobatov, pred njimi pa imenitna godba. Pri-
čela se je predstava, na mah je bil postavljen drog; jedva
je vratolomna vaja na drogu razburila občinstvo, že je
pogodila kaka šema burkarijo; ko se je vse najbolj smejalo
nosatemu „neumnemu Avgustu“, je izginil drog hitro,
kakor je bil postavljen.

Ker je bilo občinstvo v tem trenutku pregledneje
uvrščeno, se je dalo zapaziti še nekaj posebnih prikazni.
Skrivnostno tiho, kakor se spodobi, se je gibal med
množico lunini krajec, sladko se smehljajoč; hrupno si je
delal pot najdebelejši človek pod luno, klaverno pa
je pobiral za njim stopinje najtanjši človek, ki se je
le napihnil, kadar je stopala mimo njega živahna Dunaj-
čanka ali skrivnostna školjka ali kaka ponočna ptica...
Kaj še naj povemo? Vsega ni mogoče; kako naj pove
eden jezik vse to, kar je bilo preveč dvema očema? Vsoto
družbo je potem navdahnili en duh, duh plesa. Tak ples
pa se mora izvrševati, popisati ga razumnikom ne ma-
ramo, nerazumnikom ne moremo. Delile so se seveda
tudi cvetke in metalo se je s koriandoli s pravo raz-
košnostjo...

Bila je prava predpustna noč, noč slave za „Go-
renjskega Sokola“.

so stikali glave in rekali: »Pravharjev Miha je pa že
zopet napravil eno kozlarijo.« Da je Miha po tolikih za-
slugah vodja fantov v Voklem, je umevno. Nadaljna
dela, katera so se v zadnjem času pojavila v Voklem,
so naslednja: Obzidali so hiše z blatom, pobijali okna,
lomili mlada drevesca, kradli mačke; obmetavanje ljudi
s kamenjem je pa v tej vasi šport, kateri se goji z vso
nežnostjo in vnemo. Pijanost in priduševanje je na
dnevnom redu; nevarno pretenje tudi lahko sliši vsak,
kdor ima korajžo iti skozi Voklo, kadar so njega pre-
bivalci v dobri volji. Kakor je iz navedenega razvidno,
so nekateri Vokulani že precej po katoliško izobraženi;
dovolj pa menda še niso, ker gori imenovani Slomškar
Kos jih hoče na vsak način izobraziti še bolje, kakor je
pobijanje okenj in zmerjanje. — Da se je pa v to ka-
toliško izobraževalno društvo vpisal tudi Rotar, mož, ka-
terega sem vsikdar visoko spoštoval in kateri je vsled
svoje značajnosti in političnega prepričanja moral požreti
že marsikatero britko, temu se čudimo. Tedaj tudi ti,
ubogi Rotar, potrebuješ katoliške izobrazbe? Ali se ne
spominjaš časov, ko so ti samo vsled tega, ker nisi
odobral njihovega postopanja, polomili drevesca in z
vsakovrstnim blatom namazali hišo z napisom: »Ubog
Rotar!« — Za Zimčevim svinjakom je imelo to društvo
dne 15. februarja shod; po shodu so pili, peli in se pri-
duševali do dveh po polnoči v katoliški gostilni. Na
pustno nedeljo pa so bili že toliko izobraženi, da je —
seveda zopet Pravharjev Miha — napadel brez vsakega
povoda g. Miha Globočnika iz Vogljan in ga prišel biti po
glavi, da je bil krvav. — Učitelj Kos in kapelan Traven
srečno vodita začeto delo. Če bosta videla sad vajinega
truda in se zgražala, pomnita, da je Bog pravičen.

Iz velesovske fare. Pri nas imamo kapelančka, ki
sliši na ime Edvard Kosobud. V cerkvi na leci ne govori
skoro ničesar takega, da bi ga ljudstvo poslušalo, namreč
o verskih zadevah. Prav dober voh ima za nas napred-
njake ali kakor nas on imenuje liberalce. Podoben ima
sled dobremu lovskemu psu, kateri takoj usledi divjačino
— njegovega sovražnika, a neprijatelja. Tu je sploh
znano, zakaj se tako jezi na leci. Da bodeš pa tudi ti,
dragi bralec, vedel, hočem ti na kratko vso stvar raz-
jasniti. Njegov mili, nežni glas ne pride do ušes zadnjega
naprednjaka v cerkvi, ker je cerkev precej obširna, njegov
glas pa zelo »ozek«, tako da nikdar ne obseže vseh

Odboru gre mnogo priznanja za velik njegov trud,
istotako gg. Jagodicu in Apeju za slikarsko in risarsko
delo ter g. Kreuzbergerju za brezplačno prepustitev vsega,
kar je bilo potrebno za električno razsvetljavo. —k.

Mara Slemenova.

Spisal Josephus.

Dalje...

Ura je odbila polnoči — — —

Košir je pobledele, a ostal miren. Mari je pa žarelo
lice, vendar so se ji roke tresle nekoliko. Grobna tišina
je vladala v sobi.

»Ura je odbila polnoči!« je izpregovoril Rudolf.

»Da, polnoči — in čas je, da se odpraviva!«

Ostavila sta hišo in šla v gozd, ki se je razprostiral
za mestom. Rudolf je nosil morilno orožje. Luna je
razsipala svoje blede žarke na zemljo. Tajinstvena tihota
je vladala okrog in okrog.

»Rudolf!« je izpregovorila Mara, »zadnjikrat naju
obseva luna, dneva ne dočakava več. Neštetokrat že sva
tu hodila, a mislila nisva nikdar, da bova prav na tem
prostoru izdahnili svoji duši. In prav je tako! Na onem
mestu, kjer sem uživala nekdaj na tvojih prsih vso srečo
in slast ljubezni, na onem prostoru naj umrjem!«

Rudolf je molčal. Dospela sta na prostor.

»Tu sva!« je nadaljevala Mara, »še eden objem,
še eden poljub, Rudolf — — — in potem — — — z
Bogom, z Bogom, Rudolf! — — — Dobro meri!

cerkvenih prostorov. Kar kaplanče ne more doseči v cerkvi, to stori v šoli. Tu ima učence razdeljene v dve stranki, v dobre in hudobne, kakršnega mišljenja so namreč stariši. Že pri vprašanjih jo zna dobro zaviti. Ako je učenec starišev, ki so naprednega mišljenja, dá jim vprašanja, katerih še sam znabiti ne ve. Prav zelo rad zapira učence v šoli. Pred dobrim tednom je zaprl neko učenko, katera mu ni vedla odgovoriti na vprašanje: «Kaj je krščanska ljubezen.» O ti, ljubi kaplanče, kako moreš vendar kaj takega storiti in učenko zato kaznovati, ker sam ne izpolnjuješ tega, za kar bi mogel biti ti zvezda-vodnica. Najbrž tudi sami kaj radi slišite o — ljubezni. Da bode te pa vedeli ono vprašanje, Vam ga tukaj odgovorimo: «Krščansko ljubiti se pravi: „Ljubi Boga čez vse, svojega bližnjega pa, kakor samega sebe.“» Ako pa misli on zapirati učence, mu pa v prihodnje povemo tole: «Učenec mora biti pod nadzorstvom, kar se pri nas nikdar pri kaplančku ne zgodi. Odslej se bomo tudi mi radi šolskega zapiranja vedeli dobro pomagati.» Postave, gospod kaplanče, pogledjte jih! Dosedaj toraj niste izpolnjevali krščanske ljubezni do bližnjega. To se je videlo pri zadnji volitvi občine Šenčur. Takrat ste pri agitiranju in jemanju pooblastil govorili neresnico, kar vam lahko dokažemo. Pravili ste namreč ženskam, da agitirate in pobirate pooblastila za starega župana. Tako ste s pomočjo neresnice dobili nekaj pooblastil, drugače bi ne bili niti jednega. Pa glej, pri volitvi so pa na vaša pooblastila naenkrat padali glasovi za propadlega kaparja in vašo čast odbornistva. Tako se ne pride daleč. Ali vam ni znano, kako so one ženske potem jokale in se jezile nad vami, ko so zvedele, kako ste jih nafarbali. Ko ste pa čuli, kako se vrši volitev, ste pa rajši ostali pri vašem pristašu, ondi sta pila na hudo jezo. Naše častitke k vašemu propadu od vas imenovani liberalci.

Iz Ljubljane. (Razglasilo kranjsko-primorskega gozdarskega društva v Ljubljani.) Vsled sklepa XIX. javnega shoda dne 7. julija 1896 razpisuje se 20 premij po 10 ali po 20 gld. za uspešno pogozdovanje goličav kmečkega posestva pod sledečimi pogoji: 1.) Pogozdovanje mora biti leta 1901 ali 1902 izvršeno, ter mora pogozditev obsežati najmanj 0.56 ha = oral. 2.) Vrsto lesa in sadik izbere si lahko posestnik po svoji volji, samo morajo biti sadike za krajevne razmere ugodne; nikakor pa ne sme daljava med sadikami več kot 1.50 m ob-

— — — Smrt, prizadeta mi po tvoji roki, se mu zdi sladka! Stopiva vsak k svojemu drevesu. Kadar porečem „tri“, tedaj sproži, tudi jaz bom ustrelila na té!»

Stopila sta vsak k svojemu drevesu, Mara je pričela šteti: «Ena, dve — — —»

Koširju se je tresla roka. Spoznal je, da sta na krivem potu. Hotel je zaklicati: «Ne ustrelj, Mara!» a bilo je že prepozno.

«Z Bogom, Rudolf! Z Bogom! Pazi — tri!» in počilo je.

Koširju se je stemnilo pred očmi. Kolena so se mu šibila. Mara ga je hotela zadeti v srce, a ranila ga je na vratu. On ni hotel streljati, a v trenutku, ko je začutil, da je ranjen, je sprožil nehoté in kroglja je zadel Maro! Prestrašena sta zavpila oba.

Mara se mu je približala z jokajočim glasom: «Preslabo sem ustrelila in ti tudi nisi zadel dobro! Kaj je nama početi? Nabaši še enkrat, drugič bodem merila bolje! Tudi streljaj pazljivo! Dobro! — — — Meri v srce!» Čudovito hladnokrvno je govorila uboga deklica zadnje besede.

«Mara!» je rekel Rudolf, «naj zadostuje to, misliva, da nama je hotel pokazati Bog, da nama umreti še ni odločeno. Umiri se in upaj. — Gotovo bodeva že združena še v življenju; dasi sva oba revna, lahko bodeva še srečna!»

Dalje ...

segati. Posestniki, kateri hočejo prositi za premije, morajo svoje prošnje najdalje do konca junija t. l. pri kranjsko-primorskem gozdarskem društvu vložiti ter v istih navesti politični okraj, davčno občino, številke parcel in približne ploskovne mere pogozdenega zemljišča. Pogozdovanje prosilcev pregledovalo in presodilo se bode v jeseni 1904. leta, morda nastali pomanjkljaji pri pogozditvi se lahko spomladi rečenega leta popravijo. Premije priznava in prisoja predsedništvo omenjenega društva ter bode isto dovoljevalo premije ali pa v gotovih slučajih tudi samo razdeljevalo priznalna in pohvalna pisma. V Ljubljani, meseca februarja 1903. Predsednik: Ludovik baron pl. Berg s. r.

Novičar.

Na Gorenjskem.

† **Andrej Žumer.** V ponedeljek popoldne izročili smo materi zemlji zemeljske ostanke pokojnega nadzornika g. Andreja Žumra. Kako priljubljen in kako visokospoštovan je bil rajnik, pokazal je njegov velikanski pogreb. Tacega pogreba Kranj ni videl od smrti nepozabnega notarja g. Vikt. Globočnika. Že pred določeno uro se je pred hišo žalosti kar trlo izbranega občinstva. Deželni predsednik baron Hein je telegrafično izrekel sorodnikom svoje sožalje. Prerano umrlemu so izkazali zadnjo čast: vladni svetnik vitez Kaltenegger in deželni šolski nadzornik Fr. Hubad kot zastopnik deželnega šolskega sveta, šolski svetnik in ravnatelj dr. Junowicz s svojimi profesorji, ravnatelj Fran Levec (zastopnik «Slovenske Matice») s svojimi profesorji in vadničnimi učitelji, Evgen Lah imenom mestnega šolskega sveta, okrajni komisar Schitnik kot zastopnik radovljiškega, okrajni glavar Al. Pirc pa kranjskega okrajnega šolskega sveta, domače uradništvo in profesorji polnoštevilno s svojimi predstojniki, nadalje uradništvo iz Ljubljane, Radovljice in Kranjske gore, ljubljanska občinska svetnika Velkavrh in nadinžener Žužek, škofjeloški župan L. Sušnik, kranjski občinski odbor s svojim županom, gorjanski občinski odbor, «Narodna čitalnica v Kranju» in «Bralno društvo v Gorjah», korporativno z zastavama, deputacija «Slovenskega bralnega društva v Kranju» in «Meščanske godbe v Kranju»; «Zavezo jugoslovanskih učiteljskih društev», «Slovensko učiteljsko društvo» in «Učiteljskega Tovariša» so zastopali Jelenc, Gabršek in Dimnik; učiteljstvo ljubljansko ter kranjskega in radovljiškega okraja skoro polnoštevilno in posamezniki sosednih okrajev, tukajšnje orožništvo, več predsednikov krajnih šolskih svetov in županov iz okolice, mnogo prijateljev in čestilcev od blizu in daleč ter izvanredno število dam. Izmed duhovščine se je udeležil razen plačane in duhovnikov-profesorjev le radovljiški dekan Novak. Pogreba se je udeležila korporativno tudi tukajšnja ljudska in srednješolska mladina pod nadzorstvom svojih učiteljev. Pred krsto je korakal učitelj, noseč na baržunasti blazinici odliko zamrlega — zlati zaslužni križec s krono, ob krsti pa nositelji številnih krasnih vencev. Pri pogrebu je svirala tukajšnja meščanska godba. Pred hišo je zapel «Čitalniški pevski zbor» pod vodstvom učitelja g. Rusa, pomnožen z mnogimi učitelji, v srce segajoči F. B. Mendelsohnov «Beati mortui», na grobu pa «Nad zvezdami». Nagrobni govor je imel g. Engelbert Gangl, učitelj v Ljubljani, ki je v poetično vzvišenih besedah opisoval življenje in delovanje pokojnega nadzornika. Le malokatero oko je ostalo suho, ko se je z žalostnim glasom poslavljajal od zemeljskih ostankov nam vsem tako dragega rajnika. Njegov govor objavimo doslovno v prihodnji številki v podlistku. Tako smo položili k zadnjemu počitku moža - poštenjaka, kojemu je bilo plemenito in rahločuteče srce za vse dobro in lepo. Kdorkoli se je seznanil z njim, moral ga je spoštovati in ljubiti, vsaj on ni poznal ne jeze, ne sovraštva, ne maščevanja. Bil je odkrit značaj in blag prijatelj, katerega bomo prav težko pogrešali. Čestit bodi njegov spomin!

Iz Dražgoš. C. kr. naučno ministrstvo je obljubilo prispevati 6800 kron za popravo starin v tukajšnji cerkvi, toda le s pogojem, ako pokrijejo ostalo za popravo potrebno svoto domači faktorji in dežela.

Kranjska gimnazija in njeni prijatelji. Ko se je Koblar naveličal udrihati po namišljenih «cokljah», katere so po njegovem mnenju zavirali ali še zavirajo napredek mesta Kranja, si je izvolil kranjsko gimnazijo za predmet svojim nadaljnjim razmišljanjem v «Slovenskem Listu». Ocenil je važnost tega našega zavoda tako iz kulturnega kakor gmotnega stališča in napisal je lepe besede: «Najvažnejša pridobitev za mesto Kranj v zadnjem času je brezdvomno — gimnazija.» Prav veseli nas, da moremo biti enkrat s Koblarjem istih misli, veseli nas pa to tembolj, ker je Koblar, kaže na vspeh, katerega je dosegel občinski odbor (leta 1894) s pridobitvijo popolne gimnazije, nehoté zapel slavo onim naprednim «cokljam», odnosno mestnim zastopnikom, ki so se takrat s posebno vnemo trudili za reaktiviranje že izgubljenega zavoda in ki so — razen jednega — tudi še vsi člani sedanjega «cokljarskega» občinskega odbora. In naše veselje bi že celo ne poznalo nikakih mej, če bi bil kranjski dekan zložil svojo himno na kranjsko gimnazijo edinole z dobrim namenom, da bi Kranjce opozarjal na velike koristi, katere jim donajajo latinske šole in da bi tako vzbujal mej njimi čut hvalečnosti do onih, ki so jim zavod zopet priborili. Kaj takega seveda zahtevati od kakoga Koblarja, bi bilo preveč. Njegov slavospev na kranjsko gimnazijo je bilo le sredstvo za novo sumničenje. «Po tolikih koristih,» piše Koblar v «Slovenskem Listu», «je popolnoma naravno, da skuša vsako mesto povzdigniti svoj učni zavod. A v Kranju ravno narobe!» S čim opravičuje kranjski dekan to svoje očitjanje? Pripoveduje, da je «zakotni organ kranjskih liberalcev» (t. j. namreč «Gorenjec») začel podlo strankarsko gonjo proti g. ravnatelju Hubadu, da so «zmage pijani Otomani» že napivali na «Joštu» odbranemu ravnateljevemu nasledniku, to pa na škodo gimnazije in Kranju, da se je «Gorenjec» spravil na profesorje, ki imajo svoje prepričanje, da to počenjanje mora slabo uplivati na razvoj gimnazije, ki dobiva svoj naraščaj največ iz vernega kmečkega ljudstva in da se torej ni čuditi, če marsikateri oče dobro premisli, predno pošlje sina v mesto, kjer se šopiri tako neovirano duh, sovražen veri in avtoriteti. Vobče naj povdarjamo, da more le tako predrzen človek, kakor je Koblar, predbacivati ruvanje proti gimnaziji ravno onim, ki store vse, kar je potreba za zavod in ki so se še le pred kratkim odločili za prizidek pri gimnazijskem poslopu. Sicer pa opozarjamo dekana, da je tisto «gonjo» povzročil direktor Hubad sam z neko netaktno opazko in da se je oni časnikarski boj vršil že jeseni l. 1901, kar pa seveda Koblar lepo zamolči. Kar smo takrat pisali, narekovala nam je ravno ljubezen do zavoda, razkrilismo golo resnico in najboljši dokaz, da so bila naša izvajanja prava, so današnje razmere na kranjski gimnaziji. Nočemo se danes baviti s temi odnošaji, a če dekan ne bo miroval, odnosno če g. Hubad ne bo ustavil svojega podvzetnega prijatelja Koblarja, smo vsak čas pripravljeni sprožiti novo akcijo. Zato naj si oba gospoda zapomnita, da velja za kranjsko gimnazijo isto, kar za žensko, da je zanjo namreč boljše, ako se o njej sploh ne govori — vsaj po listih ne! Saj smo še mi molčali, dasiravno bi imeli že parkrat prav dosti povoda pobrigati se za različne okolščine. Ni nam treba še posebej omenjati, da je tista bajka o napivanju na «Joštu» zrasla na farovškem zelniku. Kar se pa tiče profesorjev, «ki imajo svoje prepričanje», si nikakor ne damo kratiti pravice, da bi jih ne vzeli malo na piko, kadar ustanavljajo klerikalna društva, kadar nabirajo članov od hiše do hiše, kadar se gibljejo v več kakor čudni družini in kadar se udeležujejo klerikalnih shodov na deželi. Pomislite, kako bi objavkalo vse klerikalno časopisje, če bi kaj takega zakrivil kak profesor liberalnega mišljenja! Najbolj smešna je pa prav gotovo Koblarjeva trditev, da se očetje boje v Kranj pošiljati svoje sinove, ker se šopiri v mestu «duh sovražen veri in avtoriteti». Tako cenene fraze si lahko prihrani prečastiti za svoje potrpežljive poslušalce v izobraževalnem društvu. Kaj pa Ljubljana, ki še mnogo manj mara za tako Koblarjevo «vero», kakor Kranj? Pa pravijo, da

so ljubljanski zavodi vsi prenapolnjeni! Naš gospod tehanč si vendar ne domišlja, da bo kranjsko meščanstvo radi gimnazije spremenilo svoje politično prepričanje? Pač bi pa bilo želeti, da bi gotovi gospodje učitelji malo prilagodili — ne svojega prepričanja — ampak svoje postopanje mišljenju pretežne večine meščanstva, ki z ogromnimi žrtvami vzdržuje kranjsko gimnazijo. Konečno le še nekaj. «Slovenec» je pred nekaj dnevi prinesel za vnetega katoličana Koblarja gotovo prav veselo novico, da se bodo jeseni leta 1904 otvorili škofovi zavodi. Res je, da se je število dijakov na naši gimnaziji skrčilo tekom dveh let za najmanj 80 (če bo potrebno, bomo že še govorili o vzrokih nazadovanja), še bolj res je, da izvestni krogi že sedaj izvajajo najboljše dijake v ljubljansko Alojzijevišče (g. Hubad sam se je radi tega že opetovano bridko pritoževal), in najbolj res je, da bo škofova gimnazija v Št. Vidu prav gotovo pobrala naši gimnaziji najboljši material, če je sploh ne bo zatrla popolnem! In Koblar, ki se kot jeden glavnih stebrov klerikalne stranke in že kot duhovnik mora vneti za škofove zavode, ki kot župnik mora oznanjati darovanja za škofovo gimnazijo in vabiti tudi Kranjce, da pljujejo v svojo skledo — ta Koblar se drzne nam klicati koncem svojega dopisa: «Roke proč od naše gimnazije.» Prijatelj Koblar, primite se za svoj nos! Mi pa pošiljamo gorečo molitev v nebesa: Takozvanih «prijateljev» kranjske gimnazije reši nas, o Gospod! sovražnikov se bomo obranili že sami. Amen.

Koncert na korist družbi sv. Cirila in Metoda priredila dne 18. marca t. l., to je ravno na predvečer praznika sv. Jožefa, združena odbora tukajšnje moške in ženske podružnice družbe sv. Cirila in Metoda, v društvenih prostorih „Gorenjskega Sokola“ in „Bralnega društva“. Dasi objavimo ves vsopred prihodnjič, vendar že danes lahko povemo, da sodelujeta pri tem koncertu čitalniški pevski zbor in godbeni klub. Odboroma pa se je posrečilo poleg tega pridobiti za ta koncert tudi še gospico Miro Devovo, koncertno pevko iz Ljubljane, ki je v pevskem oziru gotovo najodličnejši član naše dobro znane „Gl. Matice“. Ker bo vzpored prav različen in tudi dokaj zanimiv, užitek pa gotovo umetniški, se je nadejati, da bo dvorana polna kranjskega občinstva; saj je dobro znano, da imajo Kranjci za enake prireditve odprto srce in roke.

Sovrašstvo čez grob! Pokojni ravnatelj gospod Andrej Žumer je bil nad vse ljubezniv ter blag človek, ki ni nikdar komu kaj škodoval in kateremu bi se k večjemu lahko očitalo, da je bil časih predober. Kot šolnik je bil seveda naprednega mišljenja in, govorimo odkritosrčno, prav zmerno naprednega mišljenja, česar pa ni nikdar obešal na veliki zvon, kamoli, da bi se bil od svojega političnega prepričanja dal voditi v svojem nadzorniškem poslovanju. Res skrben oče je bil podrejenemu učiteljstvu, ne oziraje se na mišljenje posameznikov, nam drugim pa, ki smo imeli priliko z njim občevati, odkritosrčen prijatelj. Človek bi tedaj mislil, da ni imel nasprotnika in da bo vsaj ob njegovi rakvi utihnil vsak glas odurne nestrpnosti. „De mortuis nil, nisi bene,“ so govorili že stari pogani, a katoliški duhovnik, kranjski dekan Koblar, je družih nazorov. Ko so ga učitelji naprosili, da bi dovolil govoriti na Žumrovem grobu, se je obotavljal in mej drugim pripomnil s posebnim povdarkom: „Odkrito pa povem: nadzornik je bil hud nasprotnik naše stranke, posebno pa moj!“ Kdor je poznal umrlega Žumra, ve dobro, da je dekanova sodba neopravičena, a recimo, da bi bila tudi resnična, bi Koblar moral vsaj nekoliko brzdati svojo strast in upoštevati, da s smrtjo mine vsako nasprotstvo. Kaj si neki misli naš župnik, ko moli glasno: „Odpusti nam naše dolge, kakor mi odpuščamo svojim dolžnikom.“ Po Koblarjevih nazorih se bo menda na kranjskem pokopališču odslej naprej smelo le še govoriti klerikalcem in njegovim prijateljem! Ko je slednjič po daljšem prigovarjanju vendarle milostno dovolil nagrobni govor, je še pristavil: „Posebno pa povdarjam, da ne smete pozabiti, da je velika požrtvovalnost od nas, če vam v to privolimo.“ Res izredna požrtvovalnost! Odpustimo mu, saj ne ve, kaj dela.

Iz Bohinjske Bistrice. Na pustni večer je nek delavec pred „Andrejkovo“ gostilno na cesti udaril 8 let staro hčerko Miha Groboteka z ročico od voza tako po glavi, da je otrok nezavesten obležal na cesti in dobil 6 cm dolgo rano na glavi. Pozneje so se stekli v isti gostilni tako, da so Andrejčku vse po hiši in zunaj hiše polomili in pobili šipe ter dva močno obklali z nožmi, enega pa je ostir ustrelil v hrbet. V železniškem hotelu se tudi obklali nekega delavca.

Iz Gozda pri Kamniku. Kakor smo že zadnjič omenili, je bil izvoljen tukajšnjim županom Lovrenc Urh. Sedaj se je pa odpovedal županstva. Pri dopolnilni volitvi, ki se je vršila dne 17. februarja je bil izvoljen županom njegov brat Mihael Urh, po domače Javornik. — Posestnikova žena Marija Hladnik z Lazov je dne 21. februarja povila trojčke-dečke, izmed katerih sta dva umrla.

Živega hrošča je vjel nek solarček dne 3. t. m. na polju v kranjski okolici. Pač redko ob tem času.

Križem sveta.

Razne vesti. Ljubljanski „Sokol“ praznuje dne 27., 28. in 29. junija t. l. svojo štiridesetletnico. — V Pragi je izvoljen vnovič županom dr. Srb. — Proti naselitvi jezuitov na Nemškem se prirejajo protestni shodi po celi državi. — V Meranu je zblaznel brivec Fr. Müller, ki je prerezal vrat sebi, svoji ženi in vajencu. — Na Dunaju je skočil iz tretjega nadstropja devetletni sin služabnika Reidla, ker se je bal očetove kazni. Obležal je takoj mrtev. — V Aleksincu v Srbiji je umrla v visoki starosti 105 let vdova Milka Trifunac. Udeležila se je srbsko-turške vojske in bila ondi ranjena. Tudi njen mož je padel v tej vojni.

Živinska mati. V Steyru je bila na 7 let obsojena posestnica Cec. Maierhofer, ki je vzlic vsi nemški kulturi svoje lastno dete najprej zadavila, mu odrezala glavo, je potem razkosala in vrgla prašičem, ki so požrli otroka. „Marburger Zeitung“ je namreč te dni pisala, da so Slovenci kanibali.

Posamezne številke „Gorenjca“

se prodajajo po 10 vin. v

Škofji Lokl pri g. M. Žigonu, trafika na glavnem trgu;

Radovljici pri g. Otonu Homannu, glavna trafika.

**Velik vrt
se da v najem.**

Kje? pove upravništvo „Gorenjca“.

49—1

Lovrenc Rebolj

v Kranju in v Škofji Loki

priporoča svojo **zalogo izdelanih oblek** in **klobukov** kakor tudi svojo delavnico, kjer izdeluje

pomerjene obleke

katero prav točno in po nizki ceni ter dobro izvršuje.

48—1

Trgovina z železnino „MERKUR“ PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta števil. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite železnine, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedel-skega orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode tehnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega družega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko železne trgovine spadajoče predmete.

☛ **Tomaževa žlindra**, najboljše umetno gnojilo. ☛

* **Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev.** *

Postrežba točna.

Cene nizke.

182—7

priporoča Iv. Pr. Lampret, tiskar v Kranju.

Kuverte in vizitnice po najnižji ceni

Pavšlar — falzifikator!

Pred kratkim je nek prijatelj čestital gosp. Tomažu Pavšlarju na nekem uspehu (četudi navideznem). Na čestitke je Pavšlar oblasno odgovoril: «Kaj to? O meni boš v kratkem slišal še vse druge reči!» Mnogo prej, nego smo mislili, so se izpolnila Pavšlarjeva prorokovanja. Evo vam dokaza:

Pet let je že, da Tomaž Pavšlar vznemirja celo kranjsko okolico ter komandira kmete na levem in desnem bregu Save. Obetal je tem nevednim ljudem fabrike, za-sluzek in razne službe, toda fabrik le ni, namesto tega pa dobe ubogi posestniki pravde na vrat.

Ko je začel Pavšlar vlagati pri gosposki v Kranju svoje prošnje, naj se mu dovoli na veliko škodo zgor-njih tovarnarjev in posestnikov velikanski jez na Savi, da bode na ta jez upregal svoje tovarne, mu je bilo treba seveda nakupiti tudi nekatere obrežne parcele. Ker mu je bilo denarja žal, pa ni kupil od posestnikov teh parcel, tem-več je napravil s temi posestniki le predpogodbe, v katerih so se posestniki zavezali, da mu držijo te parcele naprodaj gotovo število let, in tako so bili posestniki zavezani, Pavšlar pa je imel proste roke ter je lahko kupil ali pa ne, kakor se mu je ljubilo; kmete za to navadno ni prav nič odškodoval.

Že takrat so nekateri previdni ljudje prorokovali, da bodo ti posestniki, ki so se Pavšlarju zavezali, še prišli v velike sitnosti, toda malokateri jo to verjel in vsak se le tolažil z lepimi Pavšlarjevimi fabrikami.

A ker Pavšlar le ni dobil od gosposke nobenega dovoljenja za napravo jezu in je izgubil pravdo za pravdo — je prišla za marsikatero tako pogodbo zadnja ura in je pretekla.

Sedaj bodete pa izvedeli, kako si je Pavšlar izkušal pomagati iz te zadrege.

Leta 1899 je sklenil on s posestnikom Miho Poren-to, po domače «Femanom», na Bregu pogodbo take vrste, kakor smo že povedali. Porenta se je Pavšlarju zavezal, da mu do konca leta 1900 proda svoj log ob Savi. Župan gospod Novak z Jame je napravil pisma in dal je Pavšlarju eno pismo, drugo pismo pa Porenti. Obe pismi sta bili do pike enaki in v obeh pismih je bilo natanko zapisano, da ta obveza velja le do konca leta 1900. Ko je preteklo leto 1900, pretekla je tudi Porentova obveza. Prišel je potem nek dunajski inženjer, in ker je bil Porenta že vsake obveze prost, je on od njega za pet let vzel tisti log v kupno obvezo, tako da je bil torej Porenta le dunajskemu inženjerju zavezan, od Pavšlarja je bil pa popolnoma prost. Pavšlarja je to peklo, da je prišel ob to parcelo, toda prebrisan kakor je, si je znal hitro pomagati s pomočjo tinte. V svojem pismu je številko 1900 izpremenil v 1901 in tako na najkrajši način podaljšal svoji pravici življenje za eno leto. Ko je nekoč obiskal Porenta Pavšlarja, mu je ta rekel: „Ti si meni še v zavezi do konca l. 1901.“ Poren-ta ves začuden pravi: „Oho, to pa že ne, saj sem se zavezal le do konca leta 1900.“ — Pavšlar mu nato pravi: „Ne boš! Tukaj poglej moje pismo, tukaj je za-pisano 1901 in jaz se držim do konca 1901.“ Porenta je takoj opazil, da je Pavšlar popravil letno številko in je zmajal z glavo ter rekel: „Gospod, tako ne bo slo!“ — Nato je odšel domu in si je mislil, da si Pavšlar vendar ne bode upal zasledovati ga s tem ponarejenim pismom. Toda Pavšlar, pdrznen kakor vrabec, le ni pustil Porento iz krempljev in mu je vedno prigovarjal, naj mu odstopi to parcelo. Na Sv. treh kraljev dan t. l. je Pavšlar počastil Porento na njegovem domu in ga je

toliko časa zvijal, da mu je ta res obljubil parcelo, toda z obvezo, da ga mora Pavšlar varovati vsake sitnosti, ko bi dunajski inženjer zahteval tisto parcelo zase. Pavšlar je potem Porento vlekli v dve odvetniški pisarni in hotel napraviti pismo tako, da bi se izmuzal iz te sitne obveze in da bi parcelo „log“ brez sitnosti dobil v roke. Porenta pa je ostal trden, se ni ustrašil Pavšlarja in mu je pokazal figo ter mu ni hotel podpisati pisma. Sedaj je Pavšlar tožil Porento. V jamo pa ni padel Po-renta, temveč padel je v njo le Pavšlar. Ko se je pred ljubljansko sodnijo začela razprava, bi moral Pavšlar pokazati tisto pismo, na katerem je ponaredil letno šte-vilko. Najprvo se je branil in rekel, da ga nima pri sebi, ker ga je bilo menda strah, toda sodišče mu je ukazalo, da mora predložiti to pismo — in Pavšlar je sedaj po-tegnil pismo iz žepa in ga predložil. Sodišče je takoj spoznalo, da je letna številka ponarejena, in je trdo pri-jelo Pavšlarja — in on je moral pripoznati, da je on sam ponaredil letno številko. Pavšlar je pravdo seveda izgubil, izkazalo se je pa tudi, da je on pravi mojster s tinto in peresom in da se prav nič ne ustraši, če je treba prena-rejati tudi pisma.

Sedaj bo moral Pavšlar gotovo še pred kazensko sodnijo dajati odgovor zato, da ponareja pisma, in more-biti mu bode še prav huda predla, če ga bo državni pravdnik prijel za ušesa.

Vsem kmetom pa, ki so dosedaj mislili, da je Pavšlar njih odrešenik, naj bode to v svarilo, naj varujejo svoja pisma, da bodo njih številke stanovitne ali kakor se pravi po domače: „štantig“ ostale, — če ne, bodo tudi oni namesto v fabrikah — v pravadah sprejeli svoje plačilo.

V boljše pojasnilo ponatisnemo obe zgoraj omenjeni pogodbi:

Pogodba (prava):

Pogodba,

katera je sklenjena med nama Miha Porenta na ednej strani in gospod T. Pavšlar na drugi. Jaz podpisani Miha Porenta, posestnik na Bregu št. 1 se zavežem mojo parcelno št. 157 imenovano Log za slučaj, ako jo bode g. Tomaž Pavšlar iz Kranja rabil za vodno napravo, prodati oziroma pri-pustiti za ceno 1800 (reci eden-tisočtristo) gld. a. v., za katero ceno mu pa jaz le do konca leta 1900 ostanem v besedi.

Omenjam še, da je na tej parceli les moja last ter ga imam pravico posekati, za katero delo si pogodim rok treh mesecev od tistega časa, ko stopi g. T. Pavšlar v posest te parcele. Pri kupnem pismu je ta svet takoj za izplačati in stroške za to, kakor tudi stroške prepisa ima g. T. Pavšlar sam za plačati.

Na Bregu, dne 26. julija 1899.

Miha Porenta m. p.

Jos. Novak m. p.
priča.

Janez Ješe m. p.
priča.

Pogodba (falzificirana):

Pogodba,

katera je sklenjena med nama Miha Porenta na ednej strani in gospod T. Pavšlar na drugi. Jaz podpisani Miha Porenta, posestnik na Bregu št. 1 se zavežem mojo parcelno št. 157 imenovano Log za slučaj, ako jo bode g. Tomaž Pavšlar iz Kranja rabil za vodno napravo, prodati oziroma pri-pustiti za ceno 1300 (reci eden-tisočtristo) gld. a. v., za katero ceno mu pa jaz le do konca leta 1901 ostanem v besedi.

Omenjam še, da je na tej parceli les moja last ter ga imam pravico posekati, za katero delo si pogodim rok treh mesecev od tistega časa, ko stopi g. T. Pavšlar v posest te parcele. Pri kupnem pismu je ta svet takoj za izplačati in stroške za to, kakor tudi stroške prepisa ima g. T. Pavšlar sam za plačati.

Na Bregu, dne 26. julija 1899.

Miha Porenta m. p.

Jos. Novak m. p.
priča.

Janez Ješe m. p.
priča.

Sodbo o postopanju Tomaža Pavšlarja prepuščamo mirnim srcem slavnemu občinstvu.

Gospodarske stvari.

Mestna hranilnica v Kranju. V mesecu februarju 1903 je vložilo 394 strank K 93.450·81, dvignilo pa 340 strank K 74.398·37, 3 strankam se je izplačalo hipotečnih posojil K 8.700—. Stanje vlog iznaša K 3.008.276·97, stanje hipotečnih posojil K 1.906.939·98 in denarni promet K 252.410·69.

Mestna hranilnica v Radovljici. V mesecu februarju je 186 strank vložilo K 46.778·37, 164 strank dvignilo K 37.803·84; 30 strankam se je izplačalo posojil K 34.500—, denarni promet K 276.431·34.

Mestna hranilnica v Kamniku. V mesecu februarju 1903 je 140 strank vložilo 37.695·52 kron, 81 strank je vzdignilo 9.588·72 K, 19 strankam se je izplačalo posojil K 26.100—. Stanje vlog K 649.715·18. Stanje posojil K 403.640·89. Denarni promet 113.464·66 kron.

Dobavni razpis. C. kr. trgovinsko ministrstvo je naznanilo trgovinski in obrtniški zbornici v Ljubljani, da se vrše dne 24. marca 1903 pri finančni prefekturi v Zofiji in pri okrožni prefekturi v Slivenu ponudbene razprave za dobavo 280.674 metrov hrastovih švelarjev, ki se potrebujejo za bulgarske državne železnice. Vrednost dobave znaša približno 36.487 frankov, kavcija pa 1824 frankov. Natančnejši dobavni pogoji i. t. d. so pri finančni prefekturi v Zofiji in pri materialnem oddelku bulgarskih državnih železnic na vpogled.

Dobavni razpis. C. kr. avstro-ogrski konzulat v Madridu je naznanil trgovinski in obrtniški zbornici, da je na 22. marca 1903 določena ponudbena razprava za dobavo 10.000 brzojavnih drogov in sicer 7000 po 7 metrov, 2000 po 8 metrov in 1000 po 9 metrov dolgih iz kostanjevega, brininega, topolovega in smrekovega lesa. Ponudbe jn poslati na: «Dirección General de Correos y Telegrafos Madrid (Sección Telegrafos)». Kavcija znaša 5% cene.

Loterijska srečka dne 28. februarja t. l.

Gradec: 13 8 1 78 77

Tederski sejem v Kranju dne 2. t. m.

Prijmalo se je 336 glav goveje živine, 10 telet, 9 prašičev, — ovac, — kozlov, — buš, — konj. — 50 kg: pšenice K 7·50, prosa K 7·50, ovska K 6·50, rži K 6·75, ajde K 8—, ječmena K 7·50, krompirja K 2·30, deteljno seme K 62—65.

Darila.

Upravištvo «Gorenjca» daruje dijaški kuhinji v Kranju znesek K 1·28 kot preostanek naročnine, katero je poslal g. John Hafner iz Amerike.

Za dijaško kuhinjo v Kranju so namesto venca na grob umrlemu ravnatelju Andr. Žumru darovali: Odborniki imenovanega zavoda svojemu sočlanu: dr. Edv. Šavnik, Vinko Majdič in dr. Fr. Prevc po 10 K; Ant. Šlamberger, dr. Fr. Kropivnik in Ant. Zupan po 2 K; nadalje gg.: c. kr. poštne pomožne uradnice v Kranju 6 K; dr. Iv. Kladva, c. kr. okr. sodnik v Trzinu 10 K namesto venca na krsto prijatelja Andr. Žumra; iz istega namena prof. dr. Val. Korun v Ljubljani 3 K; Rajm. Sušnik, posestnik in gostilničar, in Mavril Mayr v Kranju po 10 K; po 5 K: ces. svetnik in mestni župan K. Šavnik in Urb. Zupanec iz Ljubljane; po 4 K: dr. Kušar, tiskar Iv. Pr. Lampret, Janko Majdič, prof. Ant. Peterlin, sodnik Fr. Peterlin, Ciril Pirc, Iv. Rakove in trdka R. & E. Rooss; po 3 K: Rudolf Kokalj in dr. V. Štampilhar; po 2 K: J. Česnik, B. Kajzelj in J. Mejač iz Ljubljane; A. Grčar iz Radovljice, prof. dr. Herle, H. Rebolj, Al. Seliskar, Iv. Valentič, prof. dr. J. Zmave, prof. Jeršinec, Vrban in Savan; po 1 K: J. Hudovernik, K. Jäger, F. Pollak, Janko Sajovic in Fr. Šavnik. — Skupaj 150 kron.

Zaloga „Belske kisle vode“

Vellacher Sauerbrunnen

7—5

pri Albinu Rantu, Kranj, Savsko predmestje.

1 zaboj (50 steklenic) 8 K.

Najboljše strune za citre, gosli in kitare.

Učenca
sprejme Henrik Suttner, urar v Kranju.

177—17

Mlinar

se sprejme na trajno delo pri LOVRENCU BENEDIKU v Dolnji vasi nad Škofjo Loko.

45—1

Slovo!

Povodom svojega odhoda iz Kranja tem potom vsem svojim prijateljem in znancem, od katerih se nisem mogel osebno posloviti, kličem „Z Bogom!“

V Zagrebu, dne 5. marca 1903.

44

Ignacij Vergles.

Čevlarskega učenca

iz poštene hiše sprejme takoj

46—1

Jožef Kolman, čevljar na Bledu.

III. 167—23

Blag. gospod

Piccoli

lekarnar

Ljubljana.

Pri neki gospe, katera je trpela dolgo časa na nervoznosti, sem uporabljal z izvrstnim uspehom **Vaše** železnato vino. Prosim torej, pošljite mi nadaljnjih šest steklenic imenovanega vina.

Dr. L. Färber

c. kr. štabni zdravnik

Raštelj št. 19.

GORICA, 6. junija 1902.

Polliterska steklenica velja 2 K.

Zunanja naročila izvršuje lekarnar GABRIEL PICCOLI v Ljubljani točno, ako se mu pošlje znesek po poštнем povzetju.

Zahvala.

Za dokaze mnogoštevilnega sočutja ob boleznih in smrti nepozabnega brata in svaka, gospoda ravnatelja

Andreja Žumra

izrekamo najsrčnejšo in najiskrenejšo zahvalo zastopnikom c. kr. deželnega, okrajnega kranjskega in radovljanskega ter ljubljanskega mestnega šolskega sveta, zastopnikom c. kr. okrajnega glavarstva kranjskega in radovljanskega, gimnazijskemu učiteljskemu zboru, gg. uradnikom in zastopnikom raznih šolskih društev, okoliškemu in domačemu učiteljsstvu, slavn. mestnemu zastopu Kranja, Škofje Loke in bližnje okolice, dalje slav. čitalnici kranjski in gorjanskemu bralnemu društvu, c. kr. orožništvu, meščanski godbi, zlasti pa še gg. pevcem za ganljive žalostinke in g. Ganglu za prekrasen nagrobni govor. Naposled bodi izrečena presrečna zahvala darovalcem mnogih prekrasnih vencev ter vsem prijateljem in znancem, ki so od blizu in daleč prihiteli, da izkažejo dragemu rajniku zadnjo čast.

V Kranju, dne 3. suša 1903.

47

Žalujoči ostali.

Zahtevajte „Gorenjca“
v vseh gostilnah in kavarnah!

41—2

P1/3
29

Oklic oz. sklep.

Na predlog g. Franca Krennerja kot kuratorja Jakoba Killerja, trgovca v Kranju, dovoli se **prostovoljna dražba** Jakobu Killerju lastne dvonadstropne hiše št. 180 v Kranju stavb. parcela št. 20, ki je pripisana zemljišču vlož. št. 254 d. o. Kranj. Za dražbo se določa narok na

dne 11. marca 1903

dopoldne ob 10. uri pri tej sodnji v sobi št. 6. Izklicna cena, pod kojo se dražba ne vrši, se ustanovi s 16.000 kronami. — Vsak ponudnik ima položiti 10 % varščine, vsa kupnina je plačati v 14 dneh po dražbi. Na posestvu vknjiženim upnikom ostanejo njih pravice pridržane ne glede na prodajno ceno. Kupnina se bo porabila v odvrnitev dolgov in nabavo blaga.

C. kr. okrajna sodnja Kranj odd. II.

dne 27. svečana 1903.

Pogačnik m. p.

Stavbinska kleparska dela

vsakovrstna, iz poljubnega gradiva. — Najcenejša izvršitev lesno-cementnih streh in pokrivanja s strešno lepenko ter v to spadajoče poprave z jamstvom najsolidnejega dela. — Zaloga strešnega laka, lesnega cementa in strešne lepene v najboljših kakovostih. — Strelovodne naprave po izkušeni sestavi.

Ustanovljeno 1861.

L. M. ECKER

Ustanovljeno 1861.

LJUBLJANA, dunajska cesta št. 7 in 16.

Vedne instalacijske naprave vsake vrste, napeljava v hiše, zveza s obstoječimi vodovodi, premembe in vsakršne poprave. Zgradba strniš in kopelnih naprav od preproste do najfinije izvršbe proti jamstvu primerne, trpežnega dela. — Proračuni na zahtevanje brezplačno. 118—32

Nad 500 različnih vzorcev

Pri nakupu blaga za

Moške obleke

se dobro priporoča

R. MIKLAUC

v Ljubljani, Špitalske ulice šte. 5

ki ima v zalogi vedno najnovejše blago.

O resnično nizkih cenah se vsakdo lahko prepriča.

74—43

Vzorci pošilja na zahtevanje poštne prosto

Potreba zanesljivo dobra

Cene jako ugodne

Dve meblirani sobi

za samce, vsaka s posebnim vhodom, se takoj oddasta. Tudi hrana je na razpolago.

Kje? pove upravnistvo „Gorenjca“.

33—3

Lesena baraka

se kupi takoj.

36—3

Cene, kakor tudi velikost taiste naj se naslovi na upravnistvo „Gorenjca“.

Ure, zlatnino in srebrnino

priporoča po najnižjih cenah svojo bogato zalogo vseh vrst prstanov, uhanov, brošk, veržic i. t. d., kakor tudi žepnih in stenskih ur, ki so po vsem svetu znane kot najboljše. Za obilen obisk se priporoča

73—38

H. SUTTNER

urar v Kranju.

Ceniki zastoj in franko.

Izšel je ravno kar najnovejši cenik.

Šivalni stroji in kolesa

Tovarniška zaloga

97—26

Ivan Jax-a v Ljubljani

Dunajska cesta 17

priporoča svoje najbolj priznane

šivalne stroje in kolesa

Ceniki se dopošljejo na zahtevanje zastoj.

JOSIP WEIBL

J. Spreitzerjev naslednik

LJUBLJANA, Slomškove ulice št. 4

Stavbeno-umetno in konstrukcijsko ključavničarstvo.

Žično omrežje na stroj, obhajilne mize, ograje na mirodveru, obmejno omrežje, vežna vrata, balkoni, verande, stolpne križe, štedilnike i. t. d. 81—42

Špecijaliteta: valjični zastori (Rollbalken).

Ljubljanska KREDITNA BANKA

Polnovplačani akcijski kapital K 1.000.000

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

v Ljubljani

Špitalske ulice št. 2.

Zamenjava in eskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapale kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. Zavaruje srečke proti kurzni izgubi. Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavicje.

Eskompt in inkasso menic. — Borzna naročila.

Podružnica v Spljetu

(Dalmacija).

11—5

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.

Večkrat premišljano!

Glinaste peči,
štedilnike, banje
za kopeli, kakor tudi kipe, vaze in
druge glinaste izdelke
v vseh barvah, tipežne in cene
priporoča prva in največja
tovarna
pečij in glinastih izdelkov
August Drelse
75-42
v Ljubljani.

R. LANG, Ljubljana (Kollzei)

tovarna za modroce na peresa
in posteljno opremo, salona
pohištva,

priporoča vsake vrste
modrocev, posteljne uloge, zrcal, podob,
otročjih vozičkov, naslonjastov, peči-
valnikov (sofa, kanape, divan) in
sobno opremo 60-46

po najnižjih cenah.

Cenike s 300 podobami pošlje
zastonj in poštne prosto.

Razpošiljanje točno.

G. Tönnies

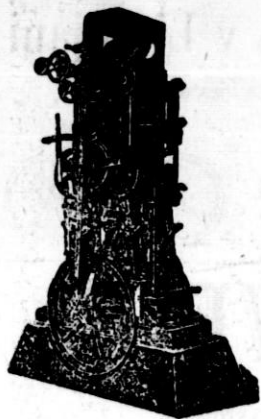
Ljubljana 76-41

tovarna za stroje, železo
in kovinolivarna

priporoča kot posebnost vse vrste

žage in vse stroje

za obdelovanje lesa, ame-
rikanske turbine, bencin-
motore in parostroje.

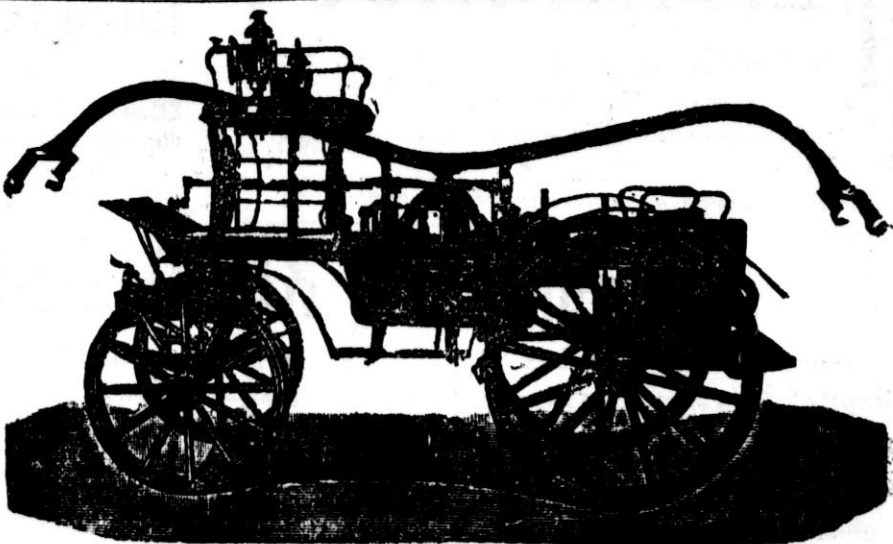
G. kr. priv. tovarna strojev, brizgalnic,
kmetijskih strojev, I. moravska mehanična
tkalnica cevi in pasov

R. A. SMEKAL

v Cechu pri Prostjevu in Smichow-Praga.

Podružnica v Zagrebu, Frankop. ulica 9
priporoča 15-7

slavnim gasilnim društvom, občinam in zasebni-
kom brizgalnice vsake vrste, s patentom proti
smaralini in s priredbo, da tiste na obe strani
vodo vlečejo in mečejo, parne brizgalnice,
s kojima zamoreta samo dva človeka opravljati
delo — naučba v teku treh dni — ter ne po-
trebujejo izprašanega strojevodjo; dalje vse drugo
gasilno orodje, čelade, pase, sekirice, lestve
i. t. d., kmetijsko orodje in Peronospora-
brizgalnice. — Roba solidna elegantna in ceno
Plačila po dogovoru.

Podružnica R. A. Smekal v Zagrebu.

Prodaja na debelo!

Prodaja na drobno!

Priznано najboljšo

oljnate barve

smleto s stroji najnovejše sestave, prekašajo
vsako konkurenco po finosti, ki omogočajo z
jako majhno množino pobarvati veliko po-
vršino, razpošilja

po nizkih cenah

Adolf Hauptmann

v Ljubljani

tovarna oljnatih barv, firneža, laka in
steklarskega kleja. 82-40

Ilustrovani ceniki so brezplačno na razpolago.

Andrej Boncon

149-25 LJUBLJANA

Prule (Sredina) št. 18

TOVARNA ZA IZDELOVANJE

VSAKOVRSNIH STOLOV

MIZ ZA VRTOVE

in vseh v to stroko
spadajočih pred-
metov, kise izvršujejo
natančno po naročilu.

Zenanja naročila se iz-
vršujejo točno in po najnižjih
cenah.

Ceniki se razpošiljajo zastonj in
frankovane.

Prešernove poezije

v novi popolni izdaji z življenjepisom, literarno-zgodovinskimi črticami in estetično oceno. — Uredil Anton Aškerc. — Elzevir-izdaja (rudeče usnje z zlato obrezo 3 K, 96—37 po pošti 3 K 20 h.

Založništvo

L. Schwenker

v Ljubljani.

148-12

Dr. pl. Trnkoczy-ja

Kranjski redilni prašek za prašiče

1 zavoje 50 vin., 5 zav. samo 2 kroni naj kupi vsak, kdor redi prašiče, da doseže, da postanejo prašiči mesnati, tolsti in debeli, da imajo okusno meso, kar se doseže s tem praškom gotovo, hitro in najcenejše.

Spoštovani gospod! Moji prašiči niso trli, tudi so bili sila revni. Slučajno sem dobil za poskušnjo od enega svojih ljudi en zavoječek redilnega praška za prašiče, človek se mora kar čuditi! Ne morem svojih prašičev dovolj krmili in so se v nekoliko dneh močno sredili sprito tega izbornega pomočka. Morem ga vsakomur najbolje priporočiti in ga bodem tudi priporočal.

Prosim s povratno pošto pet zavojev redilnega praška za prašiče.

31. X. 1900.

Z velespoštovanjem

Jožef English, ogleda zel. proge, Beliše, Slavonija.

Uradno poverilo.

Predstojajoč prepis se popolnoma ujema z izvirnikom, pisanim na dopisnico, na kateri sta znani za 4 klerje in 2 vinarjev.

V Ljubljani, dne 3. (tretjega) oktobra 1901 (tisot devetsto prvega leta). (Notarski počet.)

Ivan Plantan, c. kr. notar.

Pri zdravih prašičih, najsi bodo mladi ali stari, zadostuje navadno en zavoje za 50 vinarjev.

Dobiva se pri vseh trgovcih, ako ne, potem po pošti iz lekarne Trnkoczy v Ljubljani.

Pri tej se tudi dobiva: dr. pl. Trnkoczyja

balzam (že 30 let svetovnoznani). 1 stekl. 20 h,

12 stekl. 2 kroni, 24 stekl. 4 krono prosto poštne,

6 tucatov samo 10 kron, poštne proste.

— Izborne **želodečne kapljice** (enake prejšnjim

Marijacejskim kapljicam, želodečnemu

grenkemu likerju, želodečnemu vinu

i. t. d.) 1 stekl. 40 h, 6 stekl. 2 kroni. — **Pilne**

odvajalne, želodec čisteče. 1 škatla 42 h, 6

škatel 210 kron. — **Kašljev, pljučni in prsni**

sok ali zeliščni sirup. 1 stekl. 112 kron, 6

stekl. 5 kron. **Drgnilni, udov in protinski cvet.** 1 stekl. 1 krono,

6 stekl. 450 kron. — **Tinktura zoper kurja očesa.** 1 stekl.

80 h, 6 stekl. 350 kron. — **Raztvorjajoči, čistilni čaj.** 1 zav.

1 krono, 5 zav. 4 krono. — Vsak dan prihajajoča zahvalna

pisma, tudi od zdravnikov hvalijo ta sredstva.

Viljudna prošnja:

Pri kupovanju ne zahtevajte samo »sladne kave«, ampak izrečno vselej — Kathreinerjevo — Kneippovo sladno kavo in odjemajte jo le v izvirnih zavojih, kakršnega kaže ta podoba.

Glavna slovenska
hranilnica in posojilnica
registrirana zadruga z nemajhno zvezo
pisarna na Kongresnem trgu št. 14 tik nunske cerkve
v Ljubljani
sprejema in izplačuje hranilne vloge in
obrestuje po 4 1/2 %
od dne vložitve do dne vdiže brez odbitka in brez odpovedi.
Hranilnične knjižice se sprejemajo kot golov denar, ne da
bi se obrestovanje pretiralo.

43-1

„Le Délice“ neprekosljivi papir za svalčice
najboljše cevke za svalčice (cigarete)

dobivajo se pri gg. Janku Kocmutu v Kranju in Otonu Homannu v Radovljici.

Kreditno društvo v Kranju

registrovana zadruga z omejeno zavezo

je pričelo poslovati **dne 1. januarja 1903 v Kranju na glavnem trgu v hiši g. K. Floriana št. 194.**

Uradije se vsak dan ob delavnikih od 9. do 12. ure dopoldne, ob ponedeljkih in smajnih dneh pa tudi popoldne od 2. do 4. ure.

Hranilne vloge se obrestujejo po

4 1/2 %

brez vsakega odbitka ter plačuje „Kreditno društvo“ rentni davek za vlagatelje iz svojega.

Obresti se računajo od 1. oziroma 15. vsakega meseca po dnevu vložitve do 1. oziroma 15. pred dnevom vzdignjenja. Nevzdignene obresti se prištevajo koncem leta kapitalu.

Posojila se dovoljujejo na osebni kredit, zastave in tudi na hipoteke proti primerni obrestni meri.

V upravnem svetu so:

Franz Krenner, podpredsednik.

Janko Majdič, predsednik.

Rudolf Kokalj, pisarniški ravnatelj.

Karol Jäger.

Josip Kovač.

Nadzorstvo:

Vinko Majdič.

Peter Mayr.

Dr. Valentin Štampihar.

Ciril Piro.

Ivan Rakovo.

izhaja vsako soboto zvečer, če je ta dan praznik, pa dan poprej. — Velja po pošti prejemana za celo leto 4 krone, za pol leta 2 kroni, za četrt leta 1 krono. Za Kranj brez pošiljanja na dom stane za celo leto 3 krone, za pol leta 1 krono 50 vinarjev. Dostavljanje na dom stane za celo leto 60 vinarjev več. Posamezne številke stanejo 8 vinarjev. — Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. — Za ostanila plačuje se za petitvsto 10 vinarjev, če se tiska enkrat, 8 vinarjev, če se tiska dvakrat, če se tiska večkrat, pa po dogovoru. Uredništvo in upravnništvo se nahaja v hiši št. 105 nasproti župne cerkve. — Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnina reklamacije, ostanila, sploh vse upravne zadeve, uredništvu pa dopisi in novice. — Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo.